

„Dumnezeu poate face orice, în afară de a ne sili să-L iubim.”

Paul Evdokimov

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsatului sec de carne)

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șe-dea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Atunci va zice împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.

Atunci dreptii li vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?

Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: întrucât ați făcut unuia dintre-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.

Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau. Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-

ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.

Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?

El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.

Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

(Sfânta Evanghelie după Matei 25, 31-46)

Cuprins

Cuvânt despre Înfricoșata Judecată	2
A sluji lui Hristos	3
Omul trebuie să aibă multă răbdare în toate	4
Despre milostenie	4
Explicația expresiei „cei doi sofi devin una”	5
Dragi femei, n-aveți ce sărbători pe 8 martie!	5
Pierdem timpul fără rost, iar în pragul morții vom dori o clipă în plus	6
Comori adunate	7
„Și eu cred în Dumnezeu, în felul meu”	8

Cuvânt despre Înfricoșata Judecată

Ziua judecății: o zi strașnică și înspăimântătoare. Nu mai avem de-a face cu Mielul Acela blând, Care a venit pentru iertare și răscumpărare, ci cu un plin de mărire Judecător, înconjurat de îngeri, Care va da sentința cea grozavă: „**Duceți-vă de la Mine!**”

O, dar pentru ce îi gonești Mântuitorule, Tu, Care ești lumina și acoperământul oamenilor? Și unde îi trimiți, Tu, Care ai venit să îi chemi la Tine pe toți? „**Duceți-vă, blestemaților, în focul cel de veci, care este gătit diavolului și îngerilor lui.**” A trecut vremea milei și a îndurării. Acum nu mai au trecere nici lacrimile, acum este judecata nepăsătorilor la pocăință. Despărțire de dumnezeiasca slavă, foc veșnic.

Nici cu mintea nu mai înțeleg, nici cu vînt pe limba pămîntească nu pot descrie sau înfățișa deznădejdea celor ce merg acolo. O, Dumnezeule, Dumnezeule, de atâtea ori am auzit de munci, de viermele neadormit și gheena, de foc neadormit, și nu mai una din ele înspăimîntă și pe cel mai nesimțitor și de rea credință. Dar cât de înfricoșate vor fi toate la un loc și vor fi veșnice, veșnice! Foc care nu luminează. Căința că ce ușor puteai să fii în rai...

Lumina în rai va fi nu soarele acesta material ci lumina Sfintei Treimi, și cei care vor fi despărțiți de Dumnezeu, vor fi în adânc de întuneric. Amarul ce îl vei avea fiind depărtat de cei mântuiți, această mare căință, este viermele neadormit. Dorința arzătoare de a scăpa este setea. Se produce un amar și o furie pe ei înșiși, și aceasta va fi scrișnirea dinților.

Ferice, de mii de ori ferice, de cei care, prin o mică venire în fire, se pregătesc, după

cum spune Biserica, prin Evanghelii, pentru mântuirea lor. Ferice deci de cel care cunoaște lucrul și-și mântuie sufletul, căci atunci amar mare va fi.

Fiul lui Dumnezeu, rupt de păcatele oamenilor, plin de sânge, răstignit, alungat, scuipat, insultat, lovit cu bice cu plumb, bătut în cuie pe cruce între tâlhari, împuns în coastă... Cine le-a făcut altcineva decât păcatele tale? Ce va zice Dumnezeu Tatăl, păcătoșule care nu ai făcut o cât de mică căință la o sposedanie fermă și curată și plină de bunăvoință din partea unui duhovnic care te-ar fi înțeles? Va zice Tatăl: „Nemulțumiților, viața Fiului Meu este mai de preț decât toate viețile întregii omeniri și a îngerilor, și Eu am jertfit-o. Sângele Fiului Meu era cel mai scump mărgăritar al raiului, și l-am vărsat tot pe pământ. Tu M-ai silit să-ți șterg păcatele și tu nu ai vrut să înțelegi câtă ură am față de păcat. Sunt Judecător, sunt Tată. Ca Judecător, te judec după dreptatea Mea, și ca Tată te judec pentru moartea Fiului Meu.”

Dacă nu ai vrut cu nici un chip să-ți rânduiești viața după învățătura sigură a Bisericii, mai poți nădăjdui atunci mila de la un Judecător și Tată ca Acesta? Fără hotar este dragostea pentru Fiul Lui, dar tot fără hotar este ura pentru păcatul de care omul

nu s-a pocăit.

Greșelile pentru care vom fi judecați, se împart în patru feluri: răutățile pe care le facem noi; răutățile pe care le fac alții din cauza noastră; bunătățile pe care nu le-am făcut; bunătățile pe care nu le-au făcut alții, împiedicați de noi. Toate, toate cu tot amănuntul vor fi cercetate. Sfântul Grigorie de Nissa spune: „toate câte am gândit cu gândul, fie mici, și cu vorba.” Sfântul Grigorie de Nazianz spune: „De orice cuvânt în plus vom da răspuns, cu atât mai mult de orice cuvânt rușinos, și cu atât mai grozav, de orice cuvânt care a rănit pe cineva, chiar dacă acela este păcătos, că și pentru el s-a răstignit Domnul Hristos”.

Acolo, atunci nu se va putea ascunde nimic, așa cum se păcăleşte aici lumea cu fel și fel de fețe, adică de înfățișări. Sfântul Vasile cel Mare spune: **„Le vom vedea toate deodată, așa cum s-au făcut”**. A vorbit cineva împotriva cuiva? Cine? Nu știm. Este laudă adevărată sau fățâmăcie? Nu știm. Acolo, atunci se știu toate, toate se știu, că este Dumnezeu Care cunoaște ascunsurile inimii fiecăruia.

O, înfricoșată judecată a lui Dumnezeu! O, și mai înfricoșată hotărâre: „Mergi în focul cel de veci. Du-te de la Mine, blestematele! Ce nu am făcut să te scap de această osândă și cât de vinovat ești, de chiar pe Mine Mă pui în situația să te blestem și să te lipsesc de fața Mea?”

Acum ascultați: pentru toate păcatele omului, Dumnezeu a rânduit două judecați. Ori aici, cu lacrimi, la duhovnic, care te înfe-

lege, și păcatele de care te pocăiești nu se mai au în vedere la judecată, că mila Domnului te iartă; ori rămâi la judecata cea mare unde nu te va mai judeca mila Lui, ci dreptatea Lui. Deci vă pun înaintea apă și foc; alegeți pe care voifi! Amin.

(Părintele Arsenie Papacioc)

A sluji lui Hristos

„N-a venit ca să / se slujească, ci ca să slujească El.” (Marcu 10, 45)

Prin exemplul Său, Mântuitorul ne-a învățat să nu trăim ca să ni se slujească, ci ca să slujim noi înșine. Asta nu e ușor de împlinit. Deși oamenii vorbesc adesea despre măreția slujirii aproapelui, pentru a sluji cu adevărat trebuie totuși să fim pătrunși de lucrarea Duhului Sfânt. Esența învățăturii lui Hristos constă în a vedea în orice întâlnire, chiar și într-una întâmplătoare, prilejul de a sluji cuiva.

Iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima noastră, nu putem să nu ne iubim și aproapele; orice slujire adusă acestuia este o slujire adusă lui Hristos Însuși. În parabola despre Înfricoșătoarea Judecată ni se arată limpede acest lucru: Domnul primește El Însuși tot ce facem pentru frații noștri sărmani, umili. Toată viața noastră s-ar transfigura dacă am reuși să-L vedem pe Hristos Însuși în fiecare om aflat în suferință pe care îl întâlnim.

Uneori regretăm că nu ne-a fost dat să trăim pe vremea Mântuitorului; ni se pare că am fi lăsat totul deoparte cu bucurie ca să-L urmăm și să Îi slujim – dar să nu uităm că și credința noastră, și slujirea noastră au mare preț înaintea Lui și astăzi, când au trecut atâtea veacuri de la viețui-

„Nu poți fi om frumos fără să fi curat la suflet.” Părintele Petroniu Tănase

rea Sa pe pământ. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut (Ioan 20, 29), a spus Domnul.

Văzând în fiecare om pe Însuși Hristos, nu vom îndrăzni să nesocotim pe nimeni, să ne purtăm disprețuitor sau nepăsător față de cineva. Fără agitație și fără zarvă, trebuie să fim mereu gata a sluji oricui cu tot ce putem. Atâta nevoie, atâta răutate, atâta foamete duhovnicească a inimii ne înconjoară din toate părțile.

Nu scrie nicăieri că Domnul a ajutat cu bani, dar ceea ce dădea El era neasemuit mai de preț. Nu a respins pe nimeni, nu a jignit pe nimeni, nu a lăsat pe nimeni să plece de la El fără un cuvânt de dragoste și de mângâiere. În acest înțeles, fiecare poate urma lui Hristos fiind blând și bun cu oricine i se adresează. Având mereu în inimă dorința sinceră de a-i ușura aproapei noastre povara, putem face multe, aducând folos și mângâiere oriunde este cineva apăsător de o povară istovitoare.

Orice simțământ meschin de orgoliu și de trufie, care ne împinge să așteptăm ceva de la alții, va dispărea din omul ce are cu adevărat în el Duhul lui Hristos. Mulțumindu-ne să ocupăm în viața noastră un loc cât se poate de modest, să ne străduim să stăm de veghe, având mijloacele încinse (Luca 12, 35) pentru a fi mereu gata să spălăm picioarele fraților noștri mai mici, luând pildă de la Hristos.

Nici o muncă nu i se poate părea înjositoare celui ce are în el Duhul lui Hristos! Dimpotrivă, la gândul că El, Cel Atotputernic și Atotsfânt, a fost între oameni ca unul ce slujește (Luca 22, 27), vom năzui să fim vrednici a ne atinge de orice trudă care înobilează omul: „*Care este mai mare între*

voi să fie slujitorul vostru... și cine se va smeri pe sine va fi înălțat” (Matei 23, 11-12).

Amin.

(din cartea „*Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu*”)

Om trebuie să aibă multă răbdare în toate

Se este un creștin? Ce trebuie el să aibă? Desigur, trebuie să aibă multă răbdare în toate. Drumul care-i călăuzește pe călători către cetatea raiului este în întregime presărat cu ghimpți; cei ce călătoresc pe el vor sângera.

Dar nădejdea de a se bucura de frumusețile raiului întrece orice și-i umple pe cei ce călătoresc într-acolo cu răbdare - așa precum cei patruzeci de mucenici au spus când au fost aruncați într-un lac înghețat: „*Iarna este amară, dar raiul e dulce; gerul e dureros, dar încântarea raiului va fi plină de dulceață*”.

Fie ca Atotbunul Dumnezeu să ne numere și pe noi, păcătoșii, dimpreună cu cei ce se ostenesc și sunt greu împovărați spre a ne dărui veșnica odihnă. Amin.

(Comori duhovnicești din Sfântul Munte Athos, culese din scrisorile și omiliile Arvei Efrem, Editura Bunavestire, Bacău, 2001, p. 46)

Despre milostenie

Sând faci tu milostenie, tind și Eu măna cu săracul și iau banul.

Eu sunt îmbrăcat în lumină ca și într-o haină, iar numai cât vei îmbrăca tu pe un gol, Eu îndată simt căldura și Mă încălzesc. Mă știi bine că șed în Cer împreună cu Tatăl Meu și numai când vei porni tu către temniță ca să vezi pe cei închiși, Mă vei afla acolo șezând împreună cu cei lipsiți și închiși. Și de

„Dacă vrei să te folosești de înțelitate, cedează-o mereu altora!” Sf. Ioan Gură de Aur

vei alerga către cel bolnav, nu lipsesc de la patul lui, că în locul și în toată lumea sunt și Mă aflu și le ajut celor din nevoi și din greutăți.

Orice vei da săracului vei vedea la Mine înmulțindu-se. De vei băga în casa ta pe cel străin și fără de casă și pe Mine mă vei lua prin el împreună locuitor. Aceste trei lucruri îți voi dărui și casa îți voi păzi și avuția fi-o voi adăuga și locaș în ceruri îți voi găti. Amin.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Explicația expresiei „cei doi soți devin una”

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbește de asemenea despre soție ca despre un „ajutor” al soțului ei, „parteneră a vieții lui”, „mădular și trup al său”, referindu-se la „calda și adevărata prietenie” dintre ei:

„De fapt, femeia îi este dată bărbatului pentru a-l sprijini și a-l fortifica prin acest sprijin al ei, în așa fel încât el să reușească să biruie atacurile pe care le întâmpină. Vedeați, dacă ea este discretă și înfrănată, nu numai că-i oferă bărbatului mângâiere prin prezența ei, ci și în toate celelalte privințe i se poate dovedi de un mare folos,

ușurându-i viața, înlăturându-i greutatea care se ivesc atât în afara casei, cât și pe plan domestic, în fiecare zi. Astfel, asemenea unui cârmaci iscusit, ea îi domolește furtunile lăuntrice prin înfelegerea pe care i-o arată, îl înconjoară cu o adâncă alinare” (Omilia XXXVIII la Facere).

De fapt, poate că cea mai mare binefacere a căsătoriei este dragostea adevărată dintre două ființe omenești – faptul că ești cu adevărat iubit de o altă ființă, pe care o iubești cu adevărat. Sfântul Ioan Hrisostom vorbește despre inefabila unitate dintre femeie și bărbat în contextul unei astfel de iubiri.

„Când iubești, cealaltă persoană ești de fapt tu însuși: aceasta este legătura de prietenie (philia), ca acela care iubește și cel care este iubit să nu mai fie două persoane diferite, ci într-un fel de neînțeles o singură persoană, lucru care nu se poate realiza decât atunci când este iubire (agapes). Prin urmare, nu căuta pe cele ale tale, pentru ca să afli pe cele ale tale” (Omilia XXXIII la I Corinteni). Drept aceea, spune Sfântul Părinte, dragostea dintre soți este „un lucru pe care nici o avuție nu l poate egala; căci nimic, absolut nimic, nu este mai prețios decât să fii astfel iubit de soția ta și să o iubești”.

(David C. Ford, *Bărbatul și femeia în viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur*, Editura Sophia, București, 2004, pp. 121-122)

Dragi femei, n-aveți ce sărbători pe 8 martie!

Toată lumea s-ar cădea să cunoască adevărata poveste a zilei de 8 martie (demagogică numită „internațională”,

„Iubește smerenia. Ea îți va acoperi toate păcatele tale” Sf. Antonie cel Mare

căci n-au sărbătorit-o oficial, după modelul Sovietelor, decât fările din fostul „lagăr socialist”, iar în restul lumii numai anumite cercuri de sfânga, marxiste sau marxizante). Propunerea instituirii unei Zile a Femeii a fost făcută și aprobată în 1910, la așa-numita Conferință a Femeilor Socialiste de la Copenhaga, prima ei sărbătorire în mediile respective având loc în anul următor. Autoarea propunerii a fost militanta revoluționară Clara Zetkin (1857-1933), o evreică născută la Wiederau (Saxonia) și moartă la Arhanghelskoie, în fosta U.R.S.S. (unde și-a văzut împlinit visul „finereții revoluționare” și a propășit pe linia bolșevismului stalinist).

De ce tocmai ziua de 8 martie? Unul dintre motive (și cel mai invocat) este că în această zi avuseseră loc mai multe demonstrații revendicative ale „femeilor muncitoare”, începând cu o grevă a țesătoarelor new-yorkeze din 1857 (ce-i drept, reprobabil de aspru reprimată de autoritățile „capitaliste” ale vremii).

Ar mai fi însă un motiv important, asupra căruia atrage atenția, de pildă, un mare teolog și duhovnic rus contemporan, diac. prof. dr. Andrei Kuraev: pornind de la originea etnică a Clarei Zetkin, autorul este de părere că ea „n-a putut să nu se gândească” la populara sărbătoare evreiască de Purim (foarte apropiată calendaristic de data de 8 martie), care rememorează anual un cumplit masacru (după tradiție, 75.000 de morți - bărbați, femei și copii) întreprins asupra poporului persan de către iudeii aflați în exil. Personajul-cheie al evenimentului este tocmai o femeie, vicleana și sângheroasa Estera, devenită înfructipare

biblică a „eroismului” feminin evreiesc. Dacă e așa sau nu, cert rămâne că, prin realele sau doar posibilele ei origini mentale, ziua de 8 Martie reprezintă o convenție festivă cu totul străină și de tradiția noastră folclorică, și de spiritul creștinismului, astfel încît o conștiință națională și religioasă creștină nu și-o poate asuma fără a se trăda esențial pe sine însăși.

(Răzvan Codrescu)

Pierdem timpul fără rost, iar în pragul morții vom dori o clipă în plus

Amintirea morții subțiază conștiința, luminează mintea, arată calea mai curată. Să nu pierdem nici un minut, căci vom cere o clipă din timpul nostru pierdut și nu ni se va da. De aceea, în fiecare minut să facem nequțătorie bună.

De suflet, care este veșnic și nemuritor, trebuie să avem mare grijă, ca să nu-l pierdem. Sufletul nostru se pierde atunci când urmăm calea păcatului, când dobândim „cancerul” fărădelegii. Atunci suferim moarte sufletească, adică despărțirea pe veșnicie a sufletului de Dumnezeu.

Veșnicia este o mare taină. Lumea, trupul și diavolul ne înșală și ne aruncă în uita-re! În ultimele clipe de suflare, când conștiința noastră va fi paralizată și nu va mai putea să strige, atunci ce pregătire vom face? Atunci se va auzi glasul adevărului: „Când apune soarele, să-ți amintești de Dumnezeu. Când a apărut ziua, unde am

fost?". Degrabă să fiți pregătiți, spune Iisus. Fericiți cei care aud și se pregătesc, pentru că se vor învrednici de fericirea veșnică! Fericiți robii aceia pe care Domnul, când va veni, îi va găsi pregătiți! Aceștia se vor bucura veșnic!

Bunurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru copiii Săi sunt de o astfel de mare cinste și valoare, că nu sunt de înțeles pentru cugetul nostru.

(Avva Efrem Filotheitul, *Sfaturi duhovnicești*, Editura Egumenița, Alexandria, 2012, p. 78)

Comori adunate

Într-un oraș, trăia odată un om tare zgârcit. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă și să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a fost milă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici în ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuși. În rest, toată viața lui nu a dat nimic.

Când preotul îl întâlnea și îl apostrofa, el răspundea mereu: „Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogății am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!” Oricâte sfaturi i-ar fi dat preotul, el nu vroia să asculte.

Azi așa, mâine așa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor: se făcea că murise și ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfântul Petru l-a întrebat:

- Bine, omule, ce-i cu tine aici?
- Sfinte Petre, aș vrea și eu să intru în rai.
- Dar crezi tu că poți?
- Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc.

„Cel mai important e să găsești în celălalt chipul lui Dumnezeu.” Ieromonahul Gabriel Bunge

Am comori nenumărate...

- Păi de ce n-ai spus așa, omule! Dacă ai comori strânse nu-i nici o problemă. Ia să vedem câtă avere ai la tine.

N-a mai putut omul de bucurie când a auzit că poate plăti. Doar toată viața nu făcuse altceva decât să strângă și să strângă. A început să se scotocească prin toate buzunarele, dar, să vezi și să nu crezi, nu mai găsea nici un ban. Văzându-l atât de încurcat, Sfântul Petru i-a spus:

- Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuși ceva!

Și, într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuși.

- Aoleu, dar de ce am doar atât?! Pe pământ aveam de mii de ori mai mulți. Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuși?

- Ei, omule, i-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici ai doar ceea ce ai dăruit în viață.

Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer. Cu ele poți, într-adevăr, să intri în rai, dar crezi că doi bănuși sunt de ajuns?! În toată viața, n-ai dăruit decât acești bani unui om sărman.

Dacă, în timpul vieții, ai fi strâns mai multe comori cerești, poate ai fi intrat în Rai, dar așa...

Tocmai în acea clipă, omul nostru s-a trezit din vis, speriat tot.

Din acea zi, nu a mai fost la fel. Din acea zi, a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâția săraci ce aveau nevoie de ajutorul său ...!

„Și eu cred în Dumnezeu, în felul meu”

În toamna anului trecut, a fost invitat la hramul Mănăstirii Noul Neamț Arhiepiscopul Serghie al Ternopolului. Acest episcop pur și simplu i-a fermecat pe toți cu simplitatea sa aristocratică și duhul rugăciunii pe care ți-l transmitea. El este cunoscut și iubit în cercurile călugărești și ale mirenilor din întreaga Patriarhie Rusă ca unul care a dobândit darul rugăciunii neînțetate și aceasta se simțea în toate mișcărilor sale. După Liturghie, am mers cu toții la masă. După ce au vorbit episcopii, că mai erau încă trei, pe lângă Serghie, li s-a dat cuvântul și altora, preoți și mireni. La un moment dat, s-a ridicat unul dintre binefăcătorii mănăstirii, un patron oarecare, și cu o mimică tipică de om de afaceri din Basa-

rabia, și-a început discursul cam așa: „Știfi, și eu cred în Dumnezeu în felul meu...”. Și îndată mintea mea împătimită s-a gândit: „Unde se mai bagă și asta, peste episcopi și preoți cu credința lui «în felul lui în Dumnezeu»?”. Atunci m-am uitat la Înaltul Serghie, să văd cum arată când se plictisește.

Dar am fost umilit când am văzut cum și-a lăsat tacâmurile la o parte și asculta cu o atenție de copil ceea ce spunea acel om, de parcă ar fi auzit cine știe ce lucruri, pe care în altă parte n-ar mai fi putut să le audă. Fața episcopului s-a luminat de o bucurie negrăită când a auzit cuvintele „cred și eu în Dumnezeu în felul meu”. Atunci mi-am dat seama că așa este dragostea și adevărata sfințenie.

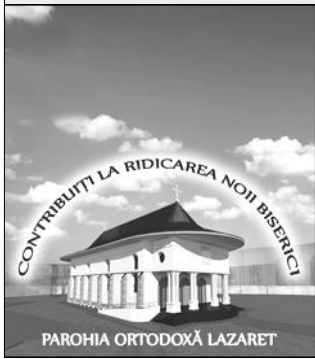
(Părintele Savatie Baștovoi, *În căutarea apropielii pierdute*, Editura Marineasa, Timișoara, 2002, p. 69)

Programul liturgic: 7-13 martie 2016

Săptămâna albă (dezlegare la lapte, brânză și ouă)

ZILNIC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
Miercuri	--:-- 18:00	Zi aliturgică - nu se face Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri	--:-- 18:00	Zi aliturgică - nu se face Sfânta Liturghie Acatistul Sf. Mare Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	9:00 17:00	Măsurarea tensiunii arteriale și a glicemiei Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744.862.191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de ziđire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ȚPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.